23 Δεκεμβρίου 2019

Το όνομα του ήταν Νεόφυτος... (από το βίο του Αγίου Νήφωνος Επισκόπου Κωνσταντιανής)

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες

Ο αρχάγγελος Ραφαήλ με τον μικρό Τωβία, την αγία Παρασκευή, τον άγιο Νήφωνα, τον άγιο Αλέξιο και την αγία Πίστη.

...Κάποτε που ήταν στην εκκλησία της Θεοτόκου το Χαλκοπρατίου, τον πλησίασε ένα πολύ ενάρετο παιδί που έτρεχε πάντα ακούραστο στις ιερές ακολουθίες.

-Πάτερ, τον ρώτησε, τι να κάνω για να κερδίσω τη σωτηρία;

-Εσύ παιδάκι μου, είσαι μια αγνή ψυχή. Πως ζητάς ν' ακούσεις σωτήριο λόγο από ένα γέρο που σάπισε στην αμαρτία;

-Ο λόγος του Θεού, πάτερ, λέει: «Επερώτησον τον πατέρα σου και αναγγελεί σοι». Γι’ αυτό κι εγώ ζητάω να ακούσω από σένα ένα καλό λόγο. Μη με περοφρονήσεις, λοιπόν, τον ανάξιο.

-Τι σκέπτεσαι; Να γίνεις μοναχός ή να ευαρεστήσεις στον Θεό ακολουθώντας τη συνήθη ζωή; Τον ρώτησε τότε ο άγιος.

-Σκέπτομαι, Πάτερ, να γυμνασθώ πρώτα μέσα στη ζωή και μετά ό, τι θέλει ο Θεός.

-Αν θέλεις, παιδί μου, να κατοικήσεις ανάμεσα στους ανθρώπους, οφείλεις να προσέξεις τα εξής: Να μην κατηγορείς κανέναν απολύτως, να μην κοροϊδεύεις, να μην οργίζεσαι, να μην περιφρονείς. Φυλάξου πολύ να μη λες «ο τάδε ζει ενάρετα ή ο δείνα άσωτα», διότι αυτό ακριβώς είναι το «μη κρίνετε». Όλους να τους βλέπεις με το ίδιο μάτι, με την ίδια διάθεση, με την ίδια σκέψη, με απλή καρδιά, να τους δέχεσαι σαν τον Χριστό. Μην ανοίξεις τ’ αυτί σου σε άνθρωπο που κατακρίνει. Ούτε, πολύ περισσότερο, να ευχαριστείσαι και να συμφωνείς με όσα λέει. Αλλά να κρατάς το στόμα σου κλειστό. Να είσαι δηλαδή αργός στα λόγια και επιμελής στην προσευχή. Αλλά ούτε κι αυτόν τον ίδιο που κατακρίνει να τον καταδικάσεις μέσα σου. Κάνει βέβαια κάτι κακό. Αλλά εσύ να βλέπεις τα δικά σου ελαττώματα και να κατηγορείς τον εαυτό σου μόνο.

-Αυτά που μου είπες, πάτερ, παρατήρησε το παιδί, είναι για τους φτασμένους αγωνιστές. Πως όμως εγώ ο μηδαμινός θα μπορέσω να φτάσω ως εκεί, για να ευαρεστήσω στον Θεό;

-Η νεότητα, παιδί μου , αν έχει ταπείνωση και αγνότητα, αρκεί. Δεν της ζητάει τίποτα άλλο ο Θεός. Γι’ αυτό, παλικάρι μου, να είσαι αγνός και ταπεινός. Βάζε τον εαυτό σου κάτω απ’ όλους. Τότε πραγματικά θα ζεις συντροφιά με τον Χριστό.

Αγωνίσου επίσης να μη φαντάζεσαι με το νου σου ότι έφτασες στα μέτρα των αγίων, αλλά να λες συνεχώς: «Ξέρεις, ψυχή μου, ότι ξεπεράσαμε στις αμαρτίες και τους δαίμονες και μέχρι τώρα δεν κάναμε καμία καλή πράξη για τον Θεό; Αλλοίμονο μας, ταλαίπωρη! Τι θα γίνουμε την ημέρα της κρίσεως;»

Για αυτό να θεωρείς την προσευχή σου, παιδί μου, όλο τον καιρό της ζωής σου, σαν του χειρότερου αμαρτωλού. Διότι τότε αμαρτάνουμε χειρότερα, όταν νομίζουμε ότι η προσευχή μας είναι άγια και καθαρή. Άλλωστε και αν ακόμη κάνει κανείς σημεία και τέρατα, πρέπει να θεωρεί τον εαυτό του αναπολόγητο, γιατί οπωσδήποτε θα αμαρτάνει στην προσευχή με τα εσωτερικά σκιρτήματα της καρδιάς ή και με τους απρόσεκτους λογισμούς. (Δηλαδή, όταν άλλα λέει το στόμα κι αλλού τρέχει ο νους). Γι’ αυτό θυμήσου να λες πάντα τούτα τα λόγια: «Εκ των

κρυφίων μου καθάρισόν με και από αλλοτρίων φείσαι του δούλου σου».

Πρέπει ακόμη να έχεις και τούτο υπ’ όψη σου: Ποτέ να μην ευχαριστείσαι με τα καλά σου έργα ούτε να ξεθαρρεύεις εξ αιτίας τους. Δεν ξέρεις, αν είναι αρεστά ή αποκρουστικά στο Θεό. Για αυτό καλύτερα να έχεις το θάρρος σου σ’ Εκείνον και στη δύναμη του, λογαριάζοντας τον εαυτό σου ανώφελο χώμα. Αχ, παιδί μου, πόσες αμαρτίες κάνουμε και δεν τις ξέρουμε!

Όταν δεις τους συνανθρώπους σου να σφάλλουν, εσύ να τα βάζεις με τον εαυτό σου. Κι αν κανείς σε βρίσει, σε κατακρίνει ή σε περιφρονήσει, έστω και μέχρις εξευτελισμού, ταπείνωσε τον λογισμό σου και κατάκρινε και συ ο ίδιος τον εαυτό σου σαν αμαρτωλό και ανάξιο να ζει!... Ε, μ’ όλ’ αυτά θα έρθει η διόρθωση και η σωτηρία.

Τότε ο νέος τον ξαναρώτησε:

-Πάτερ, πως μπορεί ο άνθρωπος να νικάει κάθε πειρασμό του διαβόλου;

-Η νίκη σε κάθε πειρασμό είναι η σιωπή και η ταπείνωση. Όλα τα έργα του ταπεινόφρονος είναι γνωστά στον Θεό και επαινετά από τους αγγέλους του. Γι’ αυτό είναι φρικτά και φοβερά στους δαίμονες. Γίνε, λοιπόν, ταπεινός και συντετριμμένος στην καρδιά, ώστε να ποθήσει το Άγιο Πνεύμα να κατοικήσει μέσα σου και να σου δώσει έτσι δύναμη ν’ αποκρούσεις κάθε βιοτική μέριμνα. Γιατί διαβλέπω ότι αυτή περισσότερο σε απομακρύνει από το δρόμο του Θεού απασχολώντας σε με ανώφελα πράγματα. Αυτά δεν θα μας ωφελήσουν σε τίποτε, παιδί μου, την ημέρα της Κρίσεως. Δεν μας έστειλε ο Κύριος σε τούτη τη ζωή, για να πνίξουμε τον αυτό μας μέσα στις μέριμνες και τις υπερβολικές φροντίδες δελεαζόμενοι απ’ τον διάβολο- μη γένοιτο! Καλυτέρεψε ολόκληρο τον εαυτό σου προς τον Θεό φροντίζοντας μόνο για την ψυχή σου, και Εκείνος έχει έννοια και για τις υλικές σου ανάγκες. Γιατί κανένας, όσο κι αν φροντίζει στην παρούσα ζωή για τη σάρκα του, δεν μπορεί να προσθέσει στο ανάστημά του ένα πήχη, καθώς είπε ο Κύριος. Τι όφελος έχουμε απ’ τα πράγματα του κόσμου, έστω κι αν λάχει να τα συνάξουμε όλα στις αποθήκες μας; Στο τέλος τα αφήνουμε εδώ. Κι εμείς γυμνοί από αρετές κατοικούμε στον τάφο!... Ποιο υλικό κέρδος μπορεί να μας σώσει τότε; Ασφαλώς κανένα. Θα μας ζώσει από παντού το σκοτάδι, το ουαί, η αιώνια κόλαση. Γι’ αυτό είναι απόλυτη ανάγκη να προσευχόμαστε αδιάλειπτα με πολλή περισυλλογή και γαλήνη. Νιώσε, λοιπόν, παιδάκι μου, και βάλε καλά στην καρδιά σου όλα όσα σου λέω και από δω και μπρος κόψε τις φροντίδες και ζήσε συνετά και ευάρεστα στον Κύριο και Θεό σου.

Μ’ αυτές τις συμβουλές του ο μακάριος έφερε βαθειά κατάνυξη στην καρδιά του

νέου. Τέλος εκείνος φεύγοντας έπεσε στα πόδια του και ζήτησε την ευχή του. Το ίδιο έκανε και ο Νήφων. Έπεσε κι αυτός στα πόδια του παιδιού κι έπειτα του έδωσε την ευχή του, για να φύγει.

Το παιδί αυτό ήταν υιός ενός από τους μεγάλους άρχοντες του παλατιού. Από τότε τον περισσότερο καιρό του τον περνούσε μαζί με τον όσιο πριν αυτός να τιμηθεί με το επισκοπικό αξίωμα. Έμαθε και το κελί του και σύχναζε εκεί τρυγώντας τα θεία διδάγματα, τα γλυκύτερα «υπέρ μέλι και κήριον». Έτσι τράφηκε η ψυχή του κι από μικρός έγινε εύχρηστο σκεύος στα χέρια του Θεού. Με τα πνευματικά του χαρίσματα ευαρέστησε στον Κύριο κι όταν ήρθε η ώρα, του παρέδωσε την ψυχή του κι αναπαύτηκε μέσα στη θεϊκή του αγκάλη. Το όνομα του ήταν Νεόφυτος.

Πηγή: *απόσπασμα από το βιβλίο «Ένας Ασκητής επίσκοπος, Άγιος Νήφων ο Κωνσταντιανής» του Πέτρου Ιερομονάχου (μαθητού του Αγ. Νήφωνος). Εκδόσεις Αστήρ.*